Мандала Брахмана Упанишад

Мандала Брахмана Упанишад

Превод от К. Нараянасвами Айяр

Ом! Това (Брахман) е безкрайно и тази (вселена) е безкрайна.
Безкрайното произтича от безкрайното.
(Тогава) приемайки безкрайността на безкрайната (вселена),
то остава като безкрайния (Брахман) сам.
Ом! Нека има Мир в мен!
Нека има Мир в моята среда!
Нека има Мир в силите, които действат върху мен!

БРАХМАНА - I

1. ОМ. Великият Муни Яджнавалкя отишъл в Адитя-Лока (слънчевия свят) и поздравявайки го (Пуруша на Слънцето) казал: „О, Уважаеми господине, опиши ми Атман-Татва (Татва или Истината на Атман).“ (На което) Нараяна (т.е. Пуруша на слънцето) отговори: „Ще опиша осемкратната Йога заедно с Джнана. Побеждаването на студа и жегата, както и на глада и съня, запазването на (сладкото) търпение и невъзмутимост завинаги и въздържането на органите (от сетивни обекти) - всичко това попада под (или е) Яма. Преданост към Гуру, любов към истинския път, наслаждаване на обекти, носещи щастие, вътрешно удовлетворение, свобода от асоциации, живот на уединено място, контролиране на Манас и не копнеж за плодовете на действията и състояние на Вайрагя - всичко това съставлява Нияма. Седенето във всяка приятна за човек поза и облечено в дрипи (или кора) е предписано за Асана (поза). Вдишването, въздържането от дишане и издишването, които имат съответно 16, 64 и 32 (Матри), съставляват Пранаяма (въздържане от дишане). Въздържането на ума от обектите на сетивата е Пратяхара (подчинение на сетивата). Съзерцанието...“ Единството на съзнанието във всички обекти е Дхяна. След като умът е откъснат от обектите на сетивата, фиксирането на Чайтаня (съзнанието) (върху единия) е Дхарана. Забравянето на себе си в Дхяна е Самадхи. Този, който по този начин познава осемте фини части на Йога, постига спасение.

2. Тялото има пет петна (а именно) страст, гняв, издишване, страх и сън. Премахването им може да бъде повлияно съответно от липсата на Санкалпа, прошката, умерената храна, внимателността и духовното виждане на Таттвите. За да се прекоси океанът на Самсара, където сънят и страхът са змиите, нараняването и т.н. са вълните, Тришна (жаждата) е водовъртежът, а съпругата е тинята, човек трябва да се придържа към финия път и прекрачвайки Таттва и други Гуни, трябва да се търси Тарака. Тарака е Брахман, който, намирайки се по средата на двете вежди, е от природата на духовното сияние на Саччитананда. (Духовното) виждане през трите Лакшии (или трите вида интровизия) е средството към Него (Брахман). Сушумна, която е от Муладхара до Брахмарандра, има сиянието на слънцето. В центъра му е Кундалини, блестяща като крори мълнии и фина като нишката в лотосовото стъбло. Там Тамас е унищожен. Чрез виждането ѝ всички грехове са унищожени. Когато двете уши са затворени с върховете на показалците, се чува Пхуткара (или бумтящ) звук. Когато умът е фиксиран върху него, той вижда синя светлина между очите, както и в сърцето. (Това е Антар-Лакшя или вътрешно интрозрение). В Бахир-Лакшя (или външно интрозрение) човек вижда подред пред носа си на разстояние 4, 6, 8, 10 и 12 пръста пространството със син цвят, след това цвят, наподобяващ Шяма (индигово-черно), и след това блестящ като вълна Ракта (червено), а след това с двата цвята Пита (жълто и оранжево-червено). Тогава той е Йогин. Когато човек погледне външното пространство, движейки очите си, и види светлинни ивици в ъглите на очите си, тогава зрението му може да се стабилизира. Когато човек види Джйотис (духовна светлина) над главата си с дължина 12 пръста, тогава той достига състоянието на нектар. В Мадхя-Лакшя (или средната), човек вижда пъстрите цветове на утрото, сякаш слънцето, луната и огънят са се съединили в Акаша, която е без тях. Тогава той достига до тяхната природа (на светлина). Чрез практика, той става едно с Акаша, лишен от всички Гуни и особености. Отначало Акаша със своите блестящи звезди става за него Пара-Акаша, тъмна като самия Тамас, и той става едно с Пара-Акаша, блестяща със звезди и дълбока като Тамас. (След това) той става едно с Маха-Акаша, блестяща (както) с огъня на потопа. След това той става едно с Татва-Акаша, осветена с яркостта, която е най-висшата и най-добра от всички. След това той става едно със Суря-Акаша (Слънце-Акаша), озарена от Crore слънца. Практикувайки по този начин, той става едно с тях. Този, който ги познава, става такъв.

3. Знайте, че Йога е двойна чрез своето разделение на Пурва (по-ранна) и Утара (по-късна). По-ранната е Тарака, а по-късната е Аманаска (безумната). Тарака се разделя на Мурти (с ограничение) и Амурти (без ограничение). Това е Мурти Тарака, която отива до края на сетивата (или съществува, докато сетивата не бъдат победени). Това е Амурти Тарака, която отива отвъд двете вежди (над сетивата). И двете трябва да се изпълняват чрез Манас. Антар-Дрищи (вътрешно виждане), свързано с манас, идва на помощ на Тарака. Теджас (духовна светлина) се появява в дупката между двете вежди. Тази Тарака е по-ранната. По-късната е Аманаска. Великият Джйотис (светлина) е над корена на небцето. Като го вижда, човек получава Сиддхи Анима и т.н. Самбхави-Мудра се случва, когато Лакшя (духовно виждане) е вътрешно, докато (физическите) очи виждат външно, без да мигат. Това е великата наука, скрита във всички Тантри. Когато това е известно, човек не остава в Самсара. Нейното почитане (или практика) дава спасение. Антар-Лакшя е от природата на Джала-Джйотис (или воден Джйотис). Тя е позната на великите Риши и е невидима както за вътрешните, така и за външните сетива.

4. Сахасрара (т.е. хилядолистният лотос на епифизната жлеза) Джала-Джйотис е Антар-Лакшя. Някои казват, че формата на Пуруша в пещерата на Будхи, красива във всичките си части, е Антар-Лакшя. Някои пък казват, че всепокойният Нилаканта, придружен от Ума (неговата съпруга), имащ пет месеца и латентен в средата на сферата в мозъка, е Антар-Лакшя. Докато други казват, че Пуруша с размерите на палец е Антар-Лакшя. Някои отново казват, че Антар-Лакшя е Единственият Аз, станал върховен чрез интровизия в състояние на Дживанмукта. Всички различни твърдения, направени по-горе, се отнасят единствено до Атман. Само онзи е Брахма-Ница, който вижда, че горната Лакшя е чистият Атман. Джива, която е двадесет и петата Таттва, след като е изоставила двадесет и четирите Татви, става Дживанмукта чрез убеждението, че двадесет и шестата Таттва (а именно) Параматман е само „Аз“. Ставайки едно с Антар-Лакшя (Брахман) в еманципираното състояние посредством Антар-Лакшя (интровизия), Джива става едно с безчастната сфера на Парам-Акаша.

Така завършва първият Брахмана.

БРАХМАНА - II

1. Тогава Яджнавалкя попитал Пуруша в сферата на слънцето: „О, Господи, Антар-Лакшя е била описвана много пъти, но никога не съм я разбирал (ясно). Моля те, опиши ми я.“ Той отговори: „То е източникът на петте елемента, има блясъка на много (ивици от) мълнии и има четири седалища, носещи (или издигащи се от) „Това“ (Брахман). В средата му възниква проявлението на Татва. То е много скрито и непроявено. Може да бъде познато (само) от този, който се е качил в лодката на Джнана. То е обект както на Бахир, така и на Антар (външни и вътрешни) Лакшя. В средата му е погълнат целият свят. То е необятната безчастна вселена отвъд Нада, Бинду и Кала. Над него (т.е. сферата на Агни) е сферата на слънцето; в средата му е сферата на нектарната луна; в средата му е сферата на безчастния Брахма-Теджас (или духовното сияние на Брахман). То има яркостта на Шукла (бяла светлина) като лъч мълния. Само то притежава характеристиката Самбхави. При виждането на това има три вида Дрищи (зрение), а именно Ама (... новолуние), Пратипат (първият ден от лунната двуседмица) и Пурнима (пълнолуние). Гледката на Ама е тази (която се вижда) със затворени очи. Тази с полуотворени очи е Пратипат; докато тази с напълно отворени очи е Пурнима. От тях трябва да се прибегне към практиката на Пурнима. Нейната Лакшя (или цел) е върхът на носа. Тогава се вижда дълбока тъмнина в основата на небцето. Чрез това практикуване се вижда Джйотис (светлина) под формата на безкрайна сфера. Само това е Брахман, Саччитананда. Когато умът е погълнат от блаженство, произведено по този естествен начин, тогава се случва Самбхави. Само тя (Самбхави) се нарича Кхечари. Чрез практикуването ѝ (т.е. Мудра), човек получава твърдост на ума. Чрез нея той получава твърдост на Ваю. Следните са признаците: първо се вижда като звезда; след това отразяващ (или ослепителен) диамант; след това сферата на пълната луна; след това сферата на яркостта девет скъпоценни камъка; след това сферата на обедното слънце; след това сферата на пламъка на Агни (огъня); всички те се виждат подред.

2. (Толкова за светлината в Пурва или първия етап.) След това е светлината в западна посока (в Утара или втория етап). Тогава се виждат блясъците на кристал, дим, Бинду, Нада, Кала, звезда, светулка, лампа, око, злато и девет скъпоценни камъка и т.н. Само това е формата на Пранава. След като е обединил Прана и Апана и е задържал дъха си в Кумбхака, човек трябва да фиксира концентрацията си на върха на носа си и да направи Шанмукхи с пръстите на двете си ръце, чува звука на Пранава (Ом), в който Манас се абсорбира. Такъв човек дори няма докосване на Карма. Кармата на (Сандхя-Вандана или ежедневните молитви) наистина се изпълнява при изгрева или залеза на слънцето. Тъй като няма изгрев или залез (а само вечното сияние) на слънцето на Чит (висшето съзнание) в сърцето на човек, който знае това, той няма Карма за изпълнение. Издигайки се над (концепцията за) ден и нощ чрез унищожаването на звука и времето, той става едно с Брахман чрез всепълната Джнана и постигането на състоянието Унмани (състоянието над Манас). Чрез състоянието Унмани, той става Аманаска (или без Манас).

Необезпокояването от никакви мисли (на света) тогава представлява Дхяна. Изоставянето на всички Карми представлява Авахана (призоваване на бога). Да бъдеш твърд в непоклатимата (духовна) мъдрост представлява Асана (поза). Да бъдеш в състояние на Унмани представлява Падя (приношение на вода за измиване на краката на бога). Запазването на състоянието Аманаска (когато Манас се принася като жертва) представлява Аргхя (приношение на вода като приношение като цяло). Да бъдеш в състояние на вечна яркост и безбрежен нектар представлява Снана (къпане). Съзерцанието на Атман като присъстващ във всичко представлява (прилагането към идола на) Сандал. Оставането в истинското състояние на Дрик (духовното око) е (почитането с) Акшата (неначупен ориз). Достигането на Чит (съзнание) е (почитането с) цвете. Истинското състояние на Агни (огън) на Чит е Дхупа (палене на тамян). Състоянието на слънцето на Чит е Дипа (светлина, развявана пред образа). Съединяването на себе си с нектара на пълната луна е Найведя (приношение на храна и т.н.). Неподвижността в това състояние (на егото, което е едно с всичко) е Прадакшина (обикаляне около образа). Концепцията за „Аз съм Той“ е Намаскара (поклонение). Тишината (тогава) е Шрути (хвала). Вседоволството (или спокойствието тогава) е Висатджана (даване на разрешение на бога или завършване на поклонението). (Това е поклонението на Атман от всички раджа-йогини). Този, който знае това, знае всичко.

3. Когато Трипути се разсеят по този начин, той става Кайваля Джйоти без Бхава (съществуване) или Абхава (несъществуване), пълен и неподвижен, като океана без приливи и отливи или като лампата без вятър. Той става Брахмавит (познаващ Брахман), като осъзнава края на съня, дори докато е в будно състояние. Въпреки че (същият) ум е погълнат в Сушупти, както и в Самадхи, има голяма разлика между тях. (в първия случай) тъй като умът е погълнат от Тамас, той не се превръща в средство за спасение, (но) в Самадхи, когато модификациите на Тамас в него се изкореняват, умът се издига до природата на Безчастното. Всичко това не е нищо друго освен Сакши-Чайтаня (мъдрост-съзнание или Висшият Аз), в което се осъществява поглъщането на цялата вселена, доколкото вселената е само заблуда (или творение) на ума и следователно не е различна от него. Въпреки че вселената може би изглежда извън ума, тя все пак е нереална. Този, който познава Брахман и е единственият, наслаждаващ се на Брахманското блаженство, което е вечно и е изгряло веднъж

(завинаги в него) - този човек става едно с Брахман. Този, в когото Санкалпа загива, има Мукти в ръката си. Следователно, човек става освободен човек чрез съзерцанието на Параматман. След като се е отказал както от Бхава, така и от Абхава, човек става Дживанмукта, като изоставя отново и отново във всички състояния Джнана (мъдрост) и Джная (обект на мъдростта), Дхяна (медитация) и Дхия (обект на медитация), Лакшя (целта) и Алакшя (нецелта), Дришя (видимото) и Адришя (невидимото) и Уха (разсъждение) и Апоха (негативно разсъждение). Този, който знае това, знае всичко.

4. Има пет Авастхи (състояния): Джаграт (будност), Свапна (сънуване), Сушупти (сън без сънища), Туря (четвърто) и Турятита (това отвъд четвъртото). Джива (егото), което е заето в будно състояние, се привързва към пътя Правритти (светски) и е част от Нарака (ада) като плод на греховете. Той желае Сварга (рая) като плод на своите добродетелни действия. Същият този човек (впоследствие) става безразличен към всички тези неща, казвайки: „Стига толкова раждания, водещи до действия, чиито плодове водят до робство до края на това светско съществуване“. След това той следва пътя Нияврити (връщане) с цел да постигне освобождение. И след това този човек приема убежище в духовен наставник, за да премине през това светско съществуване. Отказвайки се от страстта и другите, той прави само това, което е помолено да прави. След като е придобил четирите Садхани (средства за спасение), той достига, в средата на лотоса на сърцето си, Реалността на Антар-Лакшя, която е само Сат на Господа, и започва да разпознава (или си спомня) блаженството на Брахман, което е изоставил (или се е наслаждавал) в своето състояние Сушупти. Накрая той достига това състояние на разграничение (по този начин): „Мисля, че съм само недвойственият Един. Бях в Аджнана известно време (в будно състояние и затова се нарекох Вишва). Някак си (или неволно) станах Тайджаса (в състояние на сън) чрез отражението (в това състояние) на сходствата на забравеното будно състояние; и сега съм Праджня чрез изчезването на тези две състояния. Следователно аз съм само един. Аз (се появявам) като повече от един чрез разликите в състоянието и мястото. И няма нищо различно от класа освен мен“. След като е премахнал дори и най-малкия полъх на разликата (на концепцията) между „Аз“ и „Това“ чрез мисълта „Аз съм чистият и безупречен Брахман“ и е постигнал пътя на спасението, който е от природата на Пара-Брахман, след като е станал едно с Него чрез Дхяна на слънчевата сфера като сияеща със себе си, той става напълно узрял за получаване на спасение. Санкалпа и другите са причините за робството на ума; и умът, лишен от тях, става годен за спасение. Притежавайки такъв ум, свободен от всичко (Санкалпа и др.) и отдръпвайки се от външния свят на зрението и другите и по този начин пазейки се от миризмата на вселената, той гледа на целия свят като на Атман, изоставя концепцията за „Аз“, мисли „Аз съм Брахман“ и счита всичко това за Атман. Чрез тях той става човек, който е изпълнил дълга си.

5. Йогинът е този, който е осъзнал Брахман, който е всепълен отвъд Туря. Те (хората) го възхваляват като Брахман; и ставайки обект на възхвала на целия свят, той се скита из различни страни. Поставяйки Бинду в Акаша на Параматман и следвайки пътя на безчастното блаженство, породено от чистия, безупречен, безупречен и вроден йога сън на Аманаска, той става еманципирана личност. Тогава йогинът се потапя в океана от блаженство. В сравнение с него, блаженството на Индра и другите е много малко. Този, който получава това блаженство, е върховният йогин.

Така завършва вторият Брахмана.

БРАХМАНА - III

1. Великият мъдрец Яджнавалкя тогава попитал Пуруша в сферата (на слънцето): „О, Господи, макар че природата на Аманаска е била определена (от теб), аз я забравям (или не я разбирам ясно). Затова, моля те, обясни ми я отново.“ Съответно Пуруша каза: „Тази Аманаска е велика тайна. Като я познава, човек става човек, изпълнил дълга си. Човек трябва да я гледа като Параматман, свързан със Самбхави-Мудра, и трябва да познава също всички онези, които могат да бъдат познати чрез (пълно) познание за тях. След това, виждайки Пара-Брахман в неговия собствен Атман като Господ на всичко, неизмеримия, неродения, благоприятния, върховния Акаша, безпомощния, невторимия, единствената цел на Брахма, Вишну и Рудра и причината за всичко, и уверявайки се, че този, който играе в пещерата (на сърцето), е такъв, той трябва да се издигне над дуалностите на съществуване и несъществуване; и познавайки преживяването на Унмани на своя Манс, той тогава достига състоянието на Пара-Брахман, което е неподвижно като лампа на безветрено място, достигнал океана на Брахмично блаженство чрез реката на Аманаска-Йога чрез унищожаването на всичките си сетива. Тогава той прилича на сух...“ дърво. След като е загубил цялата (идея за) вселената чрез изчезването на растежа, съня, болестите, издишването и вдъхновението, тялото му е винаги стабилно, той достига до върховен покой, бидейки лишен от движенията на своя Манас и се поглъща в Параматман. Унищожението на човека се случва след унищожаването на колективните сетива, подобно на вимето на кравата (което се свива), след като млякото е изсмукано. Това е Аманаска. Следвайки това, човек става винаги чист и става този, който е изпълнил дълга си, изпълнен с безчастното блаженство чрез пътя на Тарака-Йога чрез посвещението в свещените изречения „Аз съм па“, „Това, което Ти си“, „Аз съм ти сам“, „Ти си аз сам“ и т.н.

2. Когато неговият Манс е потопен в Акаша и той стане всепълен и когато достигне състоянието Унмани, след като изостави всичките си колективни сетива, той побеждава всички скърби и нечистотии чрез безчастното блаженство, след като е постигнал плодовете на Кайваля, узрели чрез колективните заслуги, събрани във всичките му предишни животи и мислейки винаги „Аз съм Брахман“, става този, който е изпълнил дълга си. „Аз съм Ти сам. Няма разлика между теб и мен поради пълнотата на Параматман“. Казвайки това, той (Пуруша на слънцето) прегърна ученика си и му го накара да го разбере.

Така завършва третият Брахмана.

БРАХМАНА - IV

Тогава Яджнавалкя се обърна към Пуруша в сферата (на слънцето) така: „Моля те, обясни ми подробно природата на петкратното деление на Акаша“. Той отговори: „Има пет: Акаша, Паракаша, Махакаша, Сурякаша и Парамакаша. Това, което е от природата на тъмнината, както вътре, така и вън, е първата Акаша. Това, което притежава огъня на потопа, както вътре, така и навън, е истински Махакаша. Това,

което притежава яркостта на слънцето, както вътре, така и навън, е Сурияакаша. Тази яркост, която е неразрушима, всепроникваща и от природата на несравнимо блаженство, е Парамакаша. Като ги познава според това описание, човек става от тяхната природа.

Този, който не познава добре деветте чакри, шестте Адхари, трите Лакшя и петте Акаша, е йогин само по име.
Така завършва четвъртият Брахмана.

БРАХМАНА - V

„Манасът, повлиян от светските обекти, е подложен на робство; и този (Манас), който не е повлиян от тях, е годен за спасение. Следователно целият свят става обект на Читта; докато същата Читта, когато е без опора и добре узряла в състоянието на Унмани, става достойна за Лая (поглъщане в Брахман). Това поглъщане трябва да научите от мен, който съм всепълният. Само аз съм причината за поглъщането на Манас.

Мансът е в Джйоти (духовната светлина), която отново е скрита в духовния звук, който се отнася до звука Анахата (сърце).
Този Манас, който е агентът на сътворението, запазването и разрушението на трите свята - същият този Манас се поглъща в тов